

Mrtvemu otroku.

Na spomin Oskarja G., umrlega v zornej mladosti.

Kaj na odru tém ležiš?
 Déte drago! ali spiš?
 Oj, kakó si ti lepó!
 Nad glavó blešči se križ,
 In ob tebi so cvetlice,
 Mláde tvoje drugarice;
 Sveče ti goré svetló.
 Prej se mamki nasmihálo
 Še si milo, — a bolnó;
 Pótlej skóraj zadremálo,
 V pókoj večni si zaspálo.

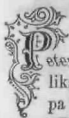
Mati nad tobój sloni,
 Gleda v bélo tvoje lice;
 Tóči njé okó solzice,
 Bridko tebi govori:
 „Oskar, Oskar, dete moje!
 Témno je očéscé tvoje,
 Bléde ustne, bléd obráz!
 Tebi cvetje strl je mráz;
 Dolga žena, bridka smrt,
 V tihí te ponese vrt.“

„Sinek moj, ti sinek zlati!
 Téši me jedíno tó,
 Ker so angeljci kriláti
 Nesli dúšo ti v nebó,
 Kder nad mánoj z visočíne
 Vidiš móje bolečíne,
 Šteješ móje vse solzice,
 Ki za tóboj se točé;
 Gledaš v móje žalno líce,
 V mojega srcá gorjé!“

Devoján.

— x —

Stava.

Peter in Pavel sedita pod hruško ter se pogovarjata. „Ta hruška je velika,“ pravi Peter, „razkréčena je v tri vrhove, veje so dolge in krhke, pa še dosti suhih štrecljev ima. Kaj nepripravna je za otesanje.“ „Vender jo jaz otresem,“ reče Pavel ponosno, „v jednej uri takó čisto, da potem ne dobiš hrušek niti za klobuk, ko bi jih z lučjo iskal o póludne.“ „Tega pa ne verujem,“ odvrne mu Peter. „Stáviva!“ reče Pavel pogumno. „Za dva bokala vina, da ne otreseš,“ odgovori Peter mirno. „Jaz stavim za štiri, da jo otresem,“ reče Pavel. „Dobro, veljá!“ pravita obá ter si sežeta v róki. „Zdaj je ura tri,“ reče nato Peter, „ko pridem ob štirih, morajo hruške biti otesene.“

„Nič se ne boj,“ dodene Pavel. — Peter otide a Pavel se jame pripravljati za otesanje. Ali bil je jeden tistih, ki mnogo premišljajo a malo delajo, mnogo snujejo, a malo izvršujejo.

Dene torej prst na čelo in začne premišljevati najpoprej, kako bi najlaže in najhitreje prišel na drevo. Ali bi bilo bolje podstaviti kolec, ali prnesti lestev ali pa kar naravnost splezati po deblu na drevo. Po dolgem prevdarjanji, odloči se za lestev, češ, ta pot bode najpriležnejši in obleke si ne potrgam preveč. Dospevši potem na zadnji klin lestvice, ozira se po hruški, na kateri vrh naj bi jo najpred mahnil. Prevdarja, koliko mu bode

dal opraviti ta, koliko óni vrh in katerega vrha bi se najpred lotil. Prevdarja na levo, prevdarja na desno, slednjič se odloči tudi o vrhéh. Nato mu pridejo vélike, postranske veje na misel. Ali bi mu bilo ugódnjše otresati jih z nogó ali jih pa oklépati s preklo? Preklo si izbere, češ, velikim vejam na konec hoditi ní varno, a drugače ne opraviš ničesar. Naposled se še domisli pritličnih vej, in sklene, da bode te veje z akom otresal s tal.

Takó je Pavel dobro premislil, kakó bode delal po vrsti, češ, če modro pretuhtam svojo stvar, moje delo je užé na pol storjeno.

Takó v misli zakopan, ni Pavel videl, kakó urno se je pomikalo kazalo na cerkvenej uri, niti je slišal, kakó je ura bila prvo, drugo četrť ter imela vsak čas udariti užé tretjo. Priplezavši vrhu drevesa, kjer je mislil, da bode začel hruško otresati, pogleda vendar na uro, in kar za glavo se prime. Jedno kazalo je stalo na dvanajstih, drugo na štirih. Bim! bom! zapoje zvon štirikrat zaporedoma. Tù se prikaže Peter pod drevesom ter popraša šaljivo Pavla, ako je užé otresel, ka-li? „Niti začel nisem!“ odvrne mu Pavel, v zadregi ne vedoč, kaj govori.

Pavel je izgubil stavo in je moral plačati. Vrhu tega se mu je še Peter smijal, da v jednej uri niti jedne hruške ni sklatil z drevesa.

Da je Pavel takój se lotil dela, bil bi ga najbrže zvršil v odmerjenem mu času. A njegovo mudenje in prevdarjanje mu je potratilo čas in mu vzelo lep denar iz žepa. Naglo delo, izpremljevano od premisleka in razuma, bode vam, ljubi otroci, najboljšje vodilo v letih skrbi in delovanja.

Kdor le misli ter ne dela,
Vedno je in bo brez jela.

Jos. Gradáčan.

Kurja čud.

Babica razsiplje pred hišnimi vrati kuram prosá. Izza hišnega ogla prikorači petelin s svojo kurjo družino. Zaklóče, skrije jedno nogo v perji, ozrè se ognjivo na okolo, če ne čepí kje maček ali podremáva óni poredni psiček, potem pristopi h kupčeku prosá ter ga jame razgrebati. A kure se zvrsté na okolo in pridno zobljejo.

Jožek reče babici: „Palico bodem vzel in pretegnil petelina, ker prosó razgréba, da ga morajo piške okolo iskati.“

Babica ga zavrne, rekoč: „Res je petelinja čud, da vse razgrebe, kar mu pride pod noge, a petelin je nespameten. Ali ima tudi marsikateri človek to kurjo navado, da si mu je Bog podaril bister um. Taki ljudjé so pijanci, igralci in zavravljivci. Kar jim drugi spravijo, to óni v kratkem raztočé in razsipljejo. Na starost niti strehe nimajo, kamor bi se šli vedrit o dežavnem vremenu. Zato je dobro, da se otroci užé v mladosti priučé váričnosti, kajti česar se človek mlad navadil ni, tega tudi star ne bode znal.“

Kdor zavravlja in raztúka,
Slabji je od siromaka.

Jos. Gradáčan.